

متن پرسش

سلام استاد بزرگوار: وقتتون بخیر و خسته نباشید، خیر دنیا و آخرت و شهادت نصیبتون؛ استاد اینکه ما در طول و روز و شب خیلی با خداوند صحبت کنیم و مدام ازش بخوایم که ما رو دقیقاً همون بنده ای که میخواد بکنه و هی گریه و ناله کنیم و ذهنمون بیشتر درگیر این موضوع باشه و کتاب بخونیم و مطلب گوش بدیم و همه اش همینو بخوایم، آیا این رویه درسته و افراط نیست؟ آیا دعا در رسیدن به تزکیه نفس و کمال معنوی هم تاثیر گذار هست؟ استاد آیا اینکه همه امید و آرزوم بندگی خداوند هست این بنده؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این که باید همه کاره‌ی عالم را خدا بدانیم، بحثی نیست و این، عالمانه‌ترین تفکری است که می‌توان در این عالم داشت. منتها به ما گفته‌اند: «ره چنان رو که رهروان رفتند». انسان‌های بزرگ در بستر زندگی با سایر انسان‌ها و نشان دادن فضایل انسانی با نیت قرب الی الله، انسان شدند. به قول مولوی: «من ندیدم در جهان جستجو / هیچ اهلیت به جز خُلقِ نکو». هرچه داریم از برخورد خوب و دلسوزانه و خوش‌بینانه و مدارا با سایر انسان‌ها است و این در وقتی مؤثر و مفید است که با نیت و هدفِ قرب الهی انجام شود و نه در راستایِ امور روان‌شناسانه که بیشتر یک نوع خودآرایی است. موفق باشید